

havde frygtet for, at det var til et saadant Sted, Sønnen ved slet Eksempel var bleven lokket hen. „Gaa i din Seng!“ fortsatte han. „Du er og bliver et Syndens Barn! . . . Imorgen tales vi nærmere ved.“

Da Peter Andreas tidlig den næste Dag blev kaldt ned til Morgenandagten i Dagligstuen, var han forberedt paa en Gentagelse af den højtidelige Brændemærkning, der i sin Tid var overgaaet ham i Anledning af Æbletyveriet. Signe sad ved Klaveret, hvor der brændte et enligt Lys. Resten af den store Stue laa i Mørke, og der var saa koldt, at der stod en Taage ud af Mundene paa dem, der sang.

Imidlertid blev baade den første og den anden Salme sunget tilende og Trosbekendelsen fremsagt, uden at der skete nogen Hentydning til Gaarsaftenens Begivenhed. Heller ikke senere paa Dagen blev der talt et Ord til ham derom. Pastor Sidenius havde den hele Formiddag sidet ved sin Hustrus Seng, og Forældrene var kommen til den Erkendelse, at det var frugtesløst længer at forsøge paa ved Overtalelser at indvirke paa Drengens Sind, — der kunde nu kun haabes paa, hvad Tiden og Livets Tugt ved Guds Naade kunde udrette. Den eneste Foranstaltning, der blev truffen, var den, at Naboens Plankeværk forsynedes med opadvendte Spigersøm, og at Faderen fremtidig hver Aften personlig forvissede sig om, at Sønnen laa i sin Seng.

Peter Andreas var ligeglad. Intet som helst af, hvad man foretog sig med ham i Hjemmet — det være sig ondt eller godt — gjorde længer noget Indtryk paa ham. Den Tid var forbi, da han lagde Planer om ved et eller andet eventyrligt Skridt — en formelig Opstand eller en hem-